

Alessandro Gatti  
Davide Morosinotto

# GRAN COP AL BANC DE PARÍS

Il·lustracions de  
Stefano Turconi

Traducció de Xavier Solsona



laGalera



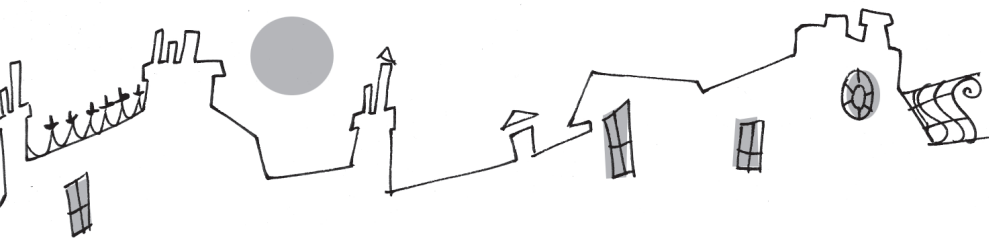
## Capítol 1

# Un gat molt «chic»

Quina criatura hi ha al món més elegant, refinada i, naturalment, més agraciada que el gat? Òbviament, cap. Els gats es mouen amb el pas lleuger dels ballarins, tenen un pèl suau i lluent i un morro petit i arromangat que els dóna aquell aire indiferent i sofisticat de grans senyors.

Però de vegades un gat també ha de tenir cura de si mateix per lluir la millor imatge.

I justament per aquest motiu, en una calorosa tarda de primavera, Mister Moonlight va deixar l'ampit de la finestra de casa seva, al



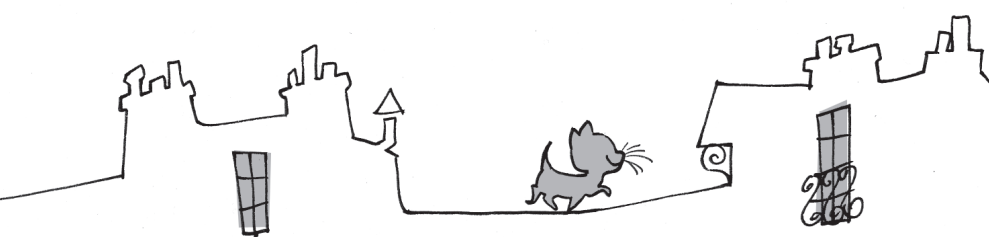
número 12 del carrer Victor Massé, i amb dos salts va desaparèixer entre les teulades de París.

—On vas? —va preguntar el pintor Bonnet, que compartia casa amb ell i que era el seu «amoalimentador». Espera't, t'he comprat una cosa especial per a la celebració!

—Nyarrameu! —va contestar Moonlight, que en la llengua felina volia dir si fa no fa: «No pateixis, amic meu, he de fer una cosa important però tornaré aviat!».

Llàstima que el pobre Bonnet no entenia un borrall de la llengua felina. Com tots els humans, d'altra banda, tan bufats que es pensen que són els únics capaços de parlar en aquest món!

Mister Moonlight era un gat americà àgil i fort, amb el pèl ben negre excepte tres taques blanques a l'ull esquerre, en una pota i a la cua, respectivament.



El mix es va enfilegar en una xemeneia i va lliscar per un canaló, fins a arribar a una petita mansarda amagada entre les teulades. Allà, estesa sobre un vell coixí, hi havia una esplèndida gata siamesa que es rentava el pèl amb aire avorrit.

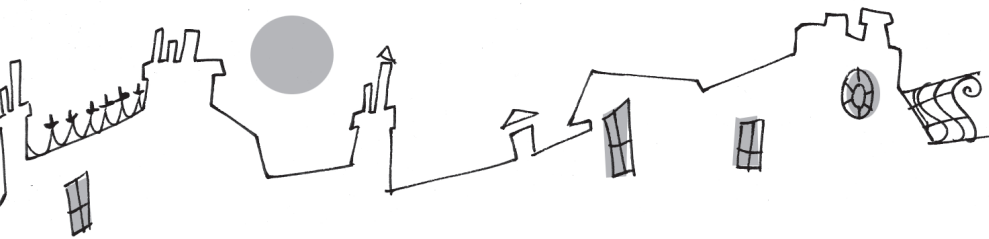
–Josephine! –va miolar Moonlight quan la va veure.

–Oh, mi-te’l! –va respondre la mixeta–. Gatatxus, em demanes que vingui abans que els altres... i després arribes tard?!

–He vingut tan aviat com he pogut –es va justificar Moonlight–. Però era en Bonnet que no em deixava marxar...

El moix es va estirar sobre una vella manta i va fer un badall.

–El meu amoalimentador aquests dies està tan content que es passa el dia saltironant per casa i cuinant menjars deliciosos. Em fa la

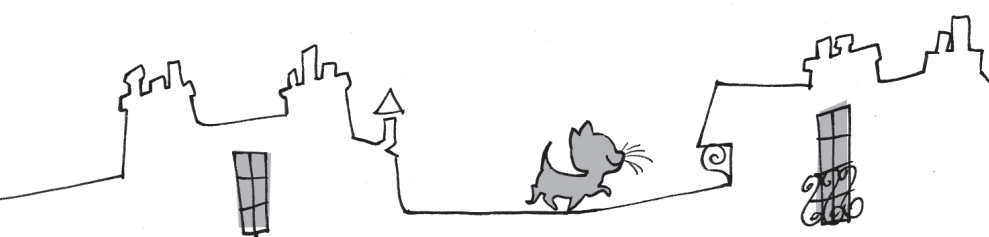


sensació que s'ha engreixat uns quants quilos...

–Com si li fes falta... –va riure Josephine, sorneguera. El bon jan d'en Bonnet estava molt grassonet i tenia l'aspecte d'un globus aerostàtic amb bigotis!

–Però com li dic, just ara, que es posi a fer dieta? –va replicar Moonlight–. És tan feliç! Per primera vegada, els seus quadres s'exposaran a la famosa galeria d'art Marivaux, la més important de Montmartre! És una gran oportunitat per a ell, i a més el galerista vol fer una inauguració d'aquí a uns dies sense estar-se de res! És per aquesta raó que et vaig demanar que vinguessis una mica abans que els altres...

Mister Moonlight va mirar al seu voltant per assegurar-se que ningú l'escoltava, i aleshores va miolar fluixet:



–L'altra vegada em vas dir que coneixies algú al famós Saló Chantal...

El Saló Chantal era el saló de bellesa més cèlebre de tot París.

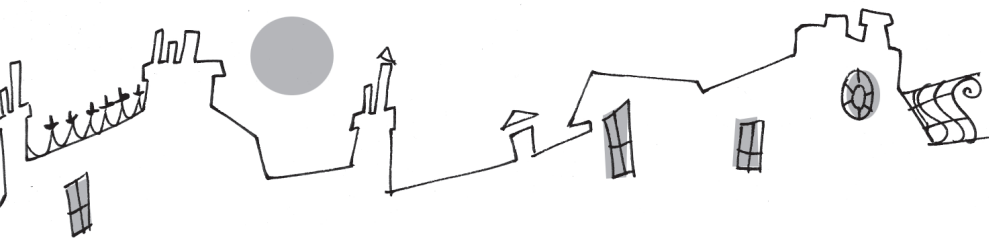
–Sí –va confirmar Josephine–. Cocó, la gata de la senyoreta Chantal, és una de les meves millors amigues.

–Precisament –va murmurar Moonlight–. Ara pensava... si no em podries acompanyar a casa d'aquesta Cocó...

–*Tu* vols anar a posar-te guapo?! –va preguntar Josephine, incrèdula.

–No cridis! –va fer ell, mirant al seu voltant, inquiet–. En fi, ja m'entens, a la inauguració hi haurà la flor i nata de París... No m'hi puc presentar amb aquesta pinta... Només em caldrà una gota de perfum, dues raspallades i...

Una baladrera i impetuosa riallada que ar-



ribava d'algun lloc de les teulades va interrompre Mister Moonlight.

–HU HU HU HU HU!

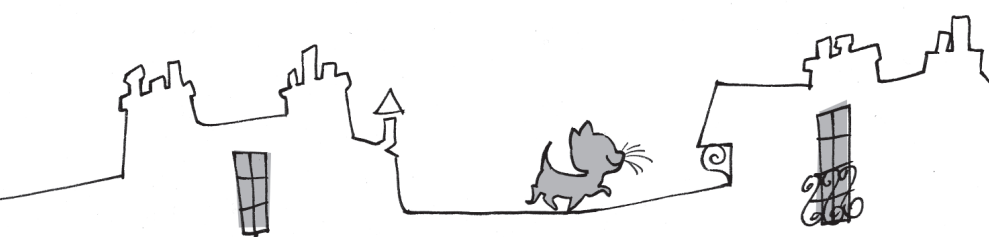
–Què ha sigut, això? –va miolar el gat americà, saltant immediatament sobre les potes.

–HU HU HU HU HU HU!

De darrere d'una xemeneia torta van aparèixer un morro, un parell de bigotis estrafets i una pota mig pelada. Pertanyien a Dodó el Marsellès, un gatot vagabund prim com un secall i amb una cicatriu a l'ull.

–Dodó! –va xiular Moonlight–. Què hi feies allà amagat? No devies estar pas espionant-nos, oi?

–Vas bé, cirerer! Hu hu hu! –va exclamar el Marsellès, sense parar de riure–. És que passava per aquí quan... hi hi hi... m'ha semblat sentir una conversa interessant i per això... Gh gh gh!



No hi havia manera d'aturar aquella rialla.

–Hahahaha! Gatua l'olla, aquesta sí que és bona! A Moonlight li empolvoraran tot el morro! Quin dandi tan dessaborit!

–Què és un «dandi»? –va preguntar Ponpon, traient el cap darrere del gat.

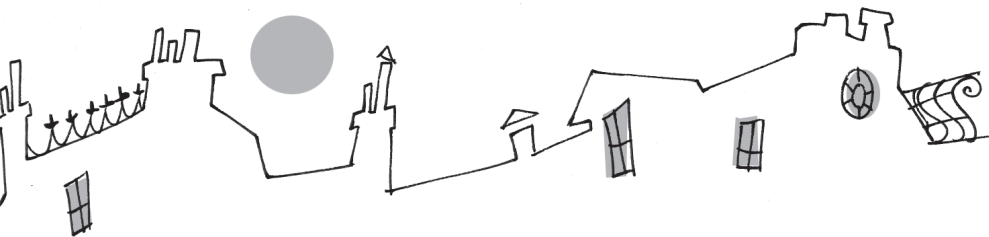
Ponpon era un cadell tigrat d'aire eixerit. Des de feia un cert temps, Dodó el tenia sota la seva protecció i s'havia proposat ensenyar-li el difícil art de la vida de carrer.

–«Dandi» és una paraula que Dodó farà bé de no tornar a repetir, si no vol rebre –va miolar Moonlight amenaçador, mostrant les urpes.

–Dandi, dandi, dandi! –va repetir Dodó, esborrifant el pèl amb aire desafiador.

Moonlight es va doblegar sobre les potes del darrere, preparat per saltar damunt del gat vagabund i mossegar-li una orella, però Josephine el va poder frenar agafant-li la cua.



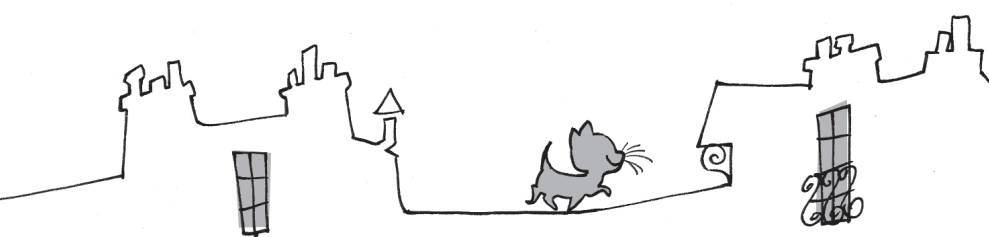


–Mira que sou pesats, vosaltres dos! Tot el dia barallant-vos! –va dir la gateta siamesa–. No és cap mal, arreglar-se una mica quan l’ocasió ho mereix. Et diré més, Dodó: tu també hauries de passar per cal barber. Fas una olor estranya...

–Tens tota la raó, faig pudor de caps de sardina! –va contestar el Marsellès tot orgullós–. Sóc o no sóc, el terror de les peixateries de Montmartre?

–De Montmartre no ho sé, però del meu nas segur que sí. Així que... d’una bona ruixada d’aigua de colònia no te’n salves! –va exclamar Josephine, amb un to que no admetia rèpliques–. Au, anem!

La gata es va encaminar cap a les teulades, però al cap d’un moment es va adonar que ningú més havia mogut una pota. I aleshores es va girar.



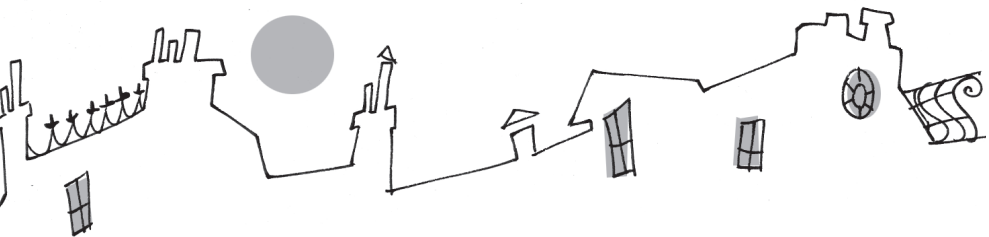
–Què, nois!

–Jo també hi he d'anar? –va protestar el menut Ponpon–. A un *saló de bellesa*?!

Havia pronunciat aquelles últimes paraules com si tinguessin gust de llimona agra.

–Si ho fas, podràs jugar amb tots els abrics i els barrets de les clientes de la senyoreta Chantal –va contestar la siamesa amb un somriure encoratjador.





–Viscaaa! –es va eixorir el mixet, corrent de pressa cap a ella.

Dodó i Mister Moonlight es van mirar de través per últim cop.

Després, van sospirar i es van posar a trotar darrere la cua de Josephine.